

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, rozhodl dne 30. června 2006 takto:

Je prokázáno, že účastník řízení: [REDAKCE], jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., v souvislosti se zpracováním osobních údajů uchazeče o zaměstnání, [REDAKCE], uchovával dokumenty obsahující jeho osobní údaje i poté, co pominul účel jejich zpracování, a nevyhověl žádosti [REDAKCE] na likvidaci jeho osobních údajů, resp. navrácení originálních dokumentů,

čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., tedy neuchovával osobní údaje pouze po dobu, která je nezbytná k účelu jejich zpracování,

a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., neboť uchovával osobní údaje po dobu delší než nezbytnou k účelu zpracování, za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 9.000 Kč
(slovy devět tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč,

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 3754-5825001/0710, variabilní symbol IČO účastníka řízení, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. d) a g) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti se zpracováním osobních údajů uchazeče o zaměstnání, [REDAKCE], bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů, které bylo účastníku řízení, [REDAKCE], doručeno dne 5. června 2006. Podkladem pro zahájení řízení byl podnět [REDAKCE] (dále „stěžovatel“) ze dne 22. března 2006. Právní zástupce účastníka řízení se k předmětu řízení vyjádřil v průběhu ústního jednání dne 15. června 2006.

Ze spisového materiálu je zřejmé, že stěžovatel se dne 7. března 2006 prostřednictvím elektronické pošty ucházel u účastníka řízení o zaměstnání na pozici „IT technik/ projektant“, přičemž současně zaslal účastníku řízení svůj strukturovaný životopis. Stěžovatel se následně v rámci tohoto výběrového řízení zúčastnil i osobního pohovoru, při kterém byly účastníkem řízení prostřednictvím náborového osobního formuláře shromážděny další osobní údaje stěžovatele. V návaznosti na sdělení příslušného personálního referenta účastníka řízení ze dne 13. března 2006, že stěžovatel nebyl na uvedenou pozici vybrán, požádal stěžovatel téhož dne účastníka řízení o skartaci veškerých dokumentů týkajících se jeho osoby, včetně případných záloh, o zaslání protokolu o této skartaci a dále o zaslání veškerých originálních dokumentů. Svůj požadavek stěžovatel upřesnil dne 19. března 2006 tak, že požadovaná skartace se týká materiálů, které poskytl účastníku řízení v elektronické podobě, a případných kopií vyplněného formuláře. Originál tohoto formuláře požadoval stěžovatel zaslat a stejně tak i protokol o provedení uvedené skartace. Na tento požadavek stěžovatele reagoval personální referent účastníka řízení dne 20. března 2006 tak, že veškeré dokumenty týkající se stěžovatele budou skartovány až po uplynutí příslušné skartační lhůty (5 let), a že veškeré materiály týkající se činnosti účastníka řízení podléhají zákonu č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, kde je stanoven způsob zacházení s dokumenty, přičemž účastník řízení není, dle tohoto sdělení, povinen o skartaci svých dokumentů pořizovat protokol. Stěžovatel dle svého podnětu sdělil účastníku řízení již v průběhu shromažďování osobních údajů, že své osobní údaje poskytuje pouze za účelem výběrového řízení na uvedenou pozici, a že poté mají být veškeré jeho údaje skartovány.

K předmětu řízení se vyjádřil právní zástupce účastníka řízení, a to v rámci ústního jednání dne 15. července 2006. Dle tohoto vyjádření se účastník řízení o záležitosti zpracování osobních údajů stěžovatele dozvěděl až na základě oznámení o zahájení správního řízení. Veškerá komunikace mezi stěžovatelem a účastníkem řízení do té doby probíhala na úrovni personálního referenta [REDAKCE], který ve svých stanoviscích sdělených stěžovateli vycházel striktně z interních dokumentů účastníka řízení, jejichž součástí je rovněž spisový řád a typový skartační rejstřík. V daných souvislostech nebylo z komunikace se stěžovatelem úplně zřejmé, že stěžovatel žádá likvidaci svých osobních údajů. Příslušný personální referent uvedenou záležitost nijak nekomunikoval se svými nadřízenými, přičemž si sám zřejmě neuvědomil skutečnost, že stěžovatel může tímto odvolávat svůj souhlas s poskytnutím svých osobních údajů a jejich vedením v evidenci účastníka řízení, který účastníku řízení písemně poskytl v náborovém dotazníku. Žádost stěžovatele byla v praxi účastníka řízení naprosto výjimečnou, tudíž personální referent nebyl proškolen, jak v dané záležitosti postupovat a jednal sám, čímž překročil rámeček

svých oprávnění. Zástupce účastníka řízení dále uvedl, že účastník řízení, aby předešel obdobným situacím v budoucnu, provedl po zahájení správního řízení školení všech personálních referentů, do jejichž činnosti spadá nábor uchazečů o práci, v tom smyslu, že bude-li uchazeč jakkoli žádat likvidaci poskytnutých údajů (tj. odvolá svůj souhlas s jejich zpracováním), je každý povinen takové žádosti bez odkladu vyhovět. Účastník řízení rovněž zpřesnil znění souhlasu se získáním a uchováním osobních údajů na formuláři náborového osobního dotazníku tak, aby byl dostatečně zřejmý. Účastník řízení dle vyjádření svého zástupce zaměstnává v současné době cca [REDAKCE] zaměstnanců, přičemž má stálá náborová oddělení, která posuzují žádosti uchazečů o práci řádově v počtu stovek až tisíců ročně. Za tímto účelem má účastník řízení zpracován náborový osobní dotazník, ve kterém každý uchazeč dává svůj souhlas s vedením osobních údajů v evidenci účastníka řízení. Na základě tohoto náborového osobního dotazníku probíhá přijímací pohovor s uchazečem, kterým je zjišťována vhodnost uchazeče na příslušnou pracovní pozici. Tento pohovor je prováděn odborně způsobilými a vyškolenými personalisty s cílem získat takové informace o uchazeči, na základě kterých je vyhodnocována způsobilost uchazeče pro danou pracovní pozici. Není prováděn žádný odborný psychologický profil ve smyslu odborného posudku či vyjádření. Závěrem svého vyjádření zástupce účastníka řízení uvedl, že pokud ze strany účastníka řízení došlo v daném konkrétním případě vůči stěžovateli k porušení zákona, pak této skutečnosti účastník řízení lituje, přičemž již učinil opatření, aby k podobným situacím nadále nedocházelo.

Účastník řízení je ve vztahu k osobním údajům stěžovatele jejich správcem ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., neboť určil účel (výběrové řízení) i prostředky zpracování (strukturovaný životopis a náborový osobní dotazník) těchto osobních údajů, toto zpracování prováděl, a tedy za něj i odpovídá. Mezi povinnosti správce osobních údajů podle zákona č. 101/2000 Sb. patří i povinnost vyjádřená v § 5 odst. 1 písm. e) tohoto zákona, tedy povinnost uchovávat osobní údaje pouze po dobu, která je nezbytná k účelu jejich zpracování, a dále povinnost podle § 21 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. podat na žádost subjektu údajů náležité vysvětlení ohledně probíhajícího zpracování jeho osobních údajů a případně i odstranit závadný stav, jehož se žádost či stížnost subjektu údajů týká.

Osobní údaje stěžovatele shromáždil účastník řízení v rámci výběrového řízení na pozici „IT technik/ projektant“, které vypsal. Jestliže již při poskytování svých osobních údajů se stěžovatel vyjádřil v tom smyslu, že si nepřeje zpracování osobních údajů k jinému účelu než pouze pro probíhající výběrové řízení (tj. nesouhlasil s uchováním svých údajů pro případné další pracovní nabídky), bylo na základě § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. povinností účastníka řízení osobní údaje stěžovatele bez zbytečného odkladu po jeho vyřazení z předmětného řízení zlikvidovat, neboť účel zpracování těchto osobních údajů již pominul. Formu likvidace osobních údajů v tomto případě zákon č. 101/2000 Sb., ani jiný právní předpis, nestanoví, správce tedy musí zvolit postup, kterým své povinnosti splní, sám. Je však zřejmé, že v případě dokumentů v klasické (papírové) podobě se musí jednat o skartaci nebo navrácení subjektu údajů a v případě elektronických dat o jejich nenávratné vymazání. I v případě, kdy by stěžovatel původně nevyjádřil, že si další zpracování svých osobních údajů nepřeje, byl by správce osobních údajů povinen veškeré zpracování ukončit bezprostředně poté, co obdržel sdělení stěžovatele, že souhlas s tímto postupem neposkytl, resp. jej odvolává. Forma,

kteřou subjekt údajů vyjádřil svůj souhlas či nesouhlas se zpracováním osobních údajů, není rozhodující a sdělení zaslané elektronickou poštou je tedy správce osobních údajů povinen respektovat (zejména v situaci, kdy téměř veškerá předcházející komunikace probíhala touto cestou).

Stěžovatel dle svého tvrzení vyjádřil již při shromažďování osobních údajů přání, aby jeho údaje nebyly zpracovány k jinému účelu, než pro toto konkrétní výběřové řízení, a tento svůj požadavek zopakoval i ve sdělení (ze dne 13. a 19. března 2006), kterým reagoval na oznámení, že byl z výběřového řízení vyřazen. I za předpokladu, že se účastník řízení domníval, že stěžovatel souhlas s dalším zpracováním osobních údajů původně poskytl (např. vzhledem k nejednoznačnosti vyjádření stěžovatele nebo textu souhlasu), uvedeným sdělením stěžovatel svůj souhlas prokazatelně odvolal.

Zpracování osobních údajů stěžovatele po vyřazení z výběřového řízení i bez jeho souhlasu není v daném případě možné, neboť na takové zpracování se nevztahuje žádná z výjimek uvedených v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. a nejedná se ani o postup podle zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, tedy o zpracování osobních údajů pro účely archivnictví ve smyslu § 5 odst. 1 písm. e) věty druhé zákona č. 101/2000 Sb. Na dokumenty shromážděné v průběhu výběřového řízení týkající se neúspěšných uchazečů nelze pohlížet jako na archiválie ve smyslu zákona č. 499/2004 Sb. a další zpracování zde obsažených osobních údajů je tedy, v případě, kdy s tím subjekt údajů nesouhlasí, zcela nedůvodné.

Na základě § 21 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. má subjekt údajů (stěžovatel), pokud zjistí nebo se domnívá, že správce osobních údajů (účastník řízení) provádí zpracování jeho osobních údajů, které je v rozporu s ochranou jeho soukromého a osobního života nebo v rozporu se zákonem, právo požádat o vysvětlení, případně požadovat i odstranění závadného stavu, včetně likvidace nezákonně zpracovávaných údajů. Uvedenému právu subjektu údajů potom odpovídá povinnost osloveného správce osobních údajů požadované vysvětlení poskytnout, a je-li žádost subjektu údajů oprávněná, podniknout i požadované kroky k nápravě. Vzhledem k neexistenci souhlasu stěžovatele s dalším zpracováním jeho osobních údajů, byl účastník řízení povinen žádosti stěžovatele vyhovět, neboť takové zpracování bylo již v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb. Účastník řízení měl tedy veškeré osobní údaje stěžovatele zpracovávané za účelem provedení výběřového řízení bez zbytečného odkladu po obdržení žádosti stěžovatele zlikvidovat a o provedené likvidaci jej vyrozumět.

Uvedené právo subjektu údajů vyjádřené v § 21 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. je významným institutem právní úpravy ochrany osobních údajů, jehož prostřednictvím se může každý aktivně podílet na ochraně svých, případně i jiných, osobních údajů, a tak přispívat ke zvyšování úrovně jejich ochrany i ochrany soukromého života. Správce osobních údajů, případně zpracovatel, by měl ve vlastním zájmu vynaložit veškeré úsilí, aby svým jednáním subjekty údajů nevedl k dojmu či podezření, že s osobními údaji nakládá nezákonně, a pokud takové podezření již vznikne, má na základě § 21 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. povinnost své jednání subjektu údajů, který se jím cítí dotčen, náležitě vysvětlit, případně bezprostředně podniknout kroky vedoucí k nápravě.

K vyjádření právního zástupce účastníka řízení je nutno uvést, že pokud příslušný personální referent postupoval podle interních dokumentů účastníka řízení, které však neposkytovaly způsob řešení žádosti vznesené stěžovatelem, je odpovědnost za porušení zákona č. 101/2000 Sb. na straně účastníka řízení, neboť jeho povinností je mj. zajistit, aby všichni zaměstnanci, zacházející při své práci s osobními údaji, byli řádně proškoleni jak o svých povinnostech, tak o povinnostech správce osobních údajů vyplývajících z práv uplatněných subjekty údajů. Skutečnost, že z požadavku stěžovatele nebylo účastníku řízení zřejmé, čeho konkrétně se domáhá, na posouzení jeho jednání jako porušení povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. také nic nemění, neboť nesouhlas s dalším zpracováním osobních údajů je zřejmý již z prvního sdělení zaslání stěžovatelem. Vzhledem k tomu, že zákon č. 101/2000 Sb. nestanoví konkrétní formu likvidace osobních údajů poté, co pomine účel zpracování, je způsob jejího provedení na účastníku řízení, který by však měl mít stanoveny standardní postupy. Požádá-li subjekt údajů účastníka řízení o vysvětlení průběhu či ukončení zpracování osobních údajů, je účastník řízení povinen toto vysvětlení poskytnout, nicméně není povinen provést likvidaci osobních údajů požadovaným způsobem, zejména je-li vznesený požadavek zjevně nedůvodný. V souvislosti se zpracováním osobních údajů uchazečů o zaměstnání je však nutno skartaci vlastních dokumentů, likvidaci dat v elektronické podobě a vrácení zaslání či předložených písemností považovat za standardní postup a požadavek k tomu směřující za důvodný. K tvrzení právního zástupce účastníka řízení, že účastník řízení zaměstnává v současné době cca [redacted] zaměstnanců a jeho náborová oddělení posuzují žádosti uchazečů o práci v počtu stovek až tisíců ročně, lze konstatovat, že správce osobních údajů by měl zpracování osobních údajů věnovat o to větší pozornost, o co rozsáhlejší soubory osobních údajů zpracovává, zejména by měl mít vytvořeny standardizované postupy pro nakládání s osobními údaji tak, aby nedošlo k zásahu do práv subjektů údajů na ochranu před nezákonným zpracováním jejich osobních údajů a před zásahem do jejich soukromého života.

Správní orgán tedy na základě výše uvedeného považuje za prokázané, že účastník řízení porušil svým jednáním povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., tedy uchovával osobní údaje déle než pouze po dobu, která byla nezbytná k účelu jejich zpracování. V průběhu řízení naopak nebylo prokázáno, že by účastník řízení shromažďoval osobní údaje za účelem vyhotovení psychologického posudku či profilu, jak vyplývá z podnětu stěžovatele.

Ke zpracování osobních údajů účastníkem řízení lze dodat, že informace o způsobu, jakým bude naloženo s osobními údaji (tj. dokumenty, které je obsahují) poté, co pomine účel jejich zpracování, lze subjektu údajů (uchazeči o zaměstnání) poskytnout již při shromažďování osobních údajů anebo následně při sdělení výsledků výběrového řízení, a tak předejít pochybnostem ze strany subjektů údajů a případným žádostem podle § 21 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Dále lze vyjádřit pochybnosti o formulaci souhlasu se zpracováním osobních údajů uvedeném na předloženém formuláři osobního náborového dotazníku. K tomu, aby bylo možno právní úkon subjektu údajů hodnotit jako souhlas se zpracováním osobních údajů podle zákona č. 101/2000 Sb., je nezbytné, aby byly subjektu údajů nejpozději současně s tímto úkonem poskytnuty náležitě informace týkající se daného zpracování, a to v rozsahu podle § 5 odst. 4 a § 11 zákona č. 101/2000 Sb.

Z uvedeného formuláře, včetně textu souhlasu s dalším zpracováním osobních údajů, však některé požadované informace nevyplývají (zejména účel dalšího zpracování osobních údajů v evidenci účastníka řízení, na jaké období je souhlas poskytován a poučení o právech subjektů údajů podle § 12 a 21 zákona č. 101/2000 Sb.).

Při stanovení výše sankce bylo přihlédnuto zejména ke skutečnosti, že účastník řízení vzhledem k absenci systémových opatření umožňujících subjektům údajů uplatit svá práva, nedbal výslovně vyjádřeného požadavku stěžovatele a zpracovával tak jeho osobní údaje bez jeho souhlasu i poté, co již pominul účel, k němuž byly tyto údaje shromážděny. Správní orgán však vzal při stanovení výše sankce v úvahu také to, že popsáním nezákonným jednáním účastníka řízení došlo k zásahu do práv pouze jednoho subjektu údajů a dále i to, že dle vyjádření právního zástupce přijal účastník řízení zahájení správního řízení opatření (školení personálních referentů a zpřesnění znění souhlasu se zpracováním osobních údajů na formuláři osobního náborového dotazníku) směřující ke zvýšení ochrany zpracovávaných osobních údajů. Vzhledem k uvedenému byla stanovena sankce při dolní hranici zákonné sazby.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá povinnost uložit paušální částkou náhradu nákladů řízení účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výtěžku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, kterou se stanoví paušální částka nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u odboru správních činností proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů, která začíná běžet dnem převzetí rozhodnutí, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení, rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Praha 30. června 2006

Mgr. Vanda Vaculíková
ředitelka odboru správních činností